

Смертельно ранений

Іван Франко

Спинили кров. Пощо спиняти?
Нехай тече та клекотить,
Як та криниця! Час вмирати,
Бо страшно, тяжко в світі жить.
Ох, як болить! Та се лиш хвилю.
Вже полекша, знать, настає...
Великий пан прийде, похилю
Остатній раз чоло своє
Під сильною його рукою
Й вийду у царство супокою.

Що там за гомін? Надо мною
Лавиною він кам'яною
Гримить, мов чорная гора.
Що то за крик? Ах, знаю, знаю!
Виразно, ясно споминаю:
Се та сподівана пора!
Там вулицями стугонить
Ріка народу і валить
Тиранський трон! Гармати грають,
Реве пожежа, кровця рине,
А люди вереск підіймають,
Страх їм замовкнуть не дає.
То революція, єдине,
Коханеє дитя моє.

Га, де я? Чом я не між ними,
Не між борцями молодими,
Не в вирі лютої війни?
О боже! Трони і тирани
Втонуть у крові, а вони
Сказать готові: "Де ж був ти?
Чому не бився разом з нами
Проти неволі й темноти?"
Я ж довго, тяжко працював
І слушного часу все ждав, —
Де ж я тепер? Куди попав?

Понурі стіни і склепіння
Злорадо пнуться наді мною,
Мов вороги, — бліде проміння
Ледве тісненькою шпарою
Знадвору ллється. Прояснилось...
На мні, довкола мене кров...
Не можу встати... Чи то снилось,
Що в пропасть впав я стімголов?
Немов потовчене все тіло...
А там... а там кипить десь діло,
Що час його тепер прийшов.

Година тому — я дав знак
До лютого, страшного бою.
Я сильний був, здоров... О, як
Бажав я кинуться стрілою...
Хоч наложити головою,
Аби лиш ворога зламати!
І впав я в першому ряду.
Куди піду, туди піду, —
Чи буде хто про мене знать,
Чи ні, байдуже се мені.
Зробив я те, що міг зробити;
Чи добре — не мені судити,
А те, що жде по кінчині,
Ось-ось ввижається, немов у сні.